

Llegat Dalí: repartiment o espoliació?

crònica

La neu era la protagonista exterior aquell 22 de gener, a Figueres, mentre era signat el conveni que decidia el destí del llegat dels béns de Salvador Dalí. L'ambient, per tant, era fred, molt fred. Signaven tres catalans: Jordi Solé i Tura, ministre de Cultura del govern espanyol, Joan Guitart i Agell, conseller de Cultura de la Generalitat i Ramon Boixadós, president de la Fundació Gala-Dalí, de fet l'únic figuerenc, almenys d'origen. Era un acte per donar forma jurídica a l'acord del 29 de gener de 1990 entre les parts esmentades, en el decurs de les reunions a la seu de la delegació del govern de Catalunya.

El resum de tot plegat és el següent: l'hereu universal de les propietats de Salvador Dalí i Domènech és l'Estat espanyol. Aquesta és la primera realitat a

tenir en compte. Certament s'ha dit que algunes peces haurien de romandre a Figueres, també d'acord amb el manifestat per l'artista. Si ho hagués desitjat, realment, només havia de fer-ho en el testament, cosa que no va fer.

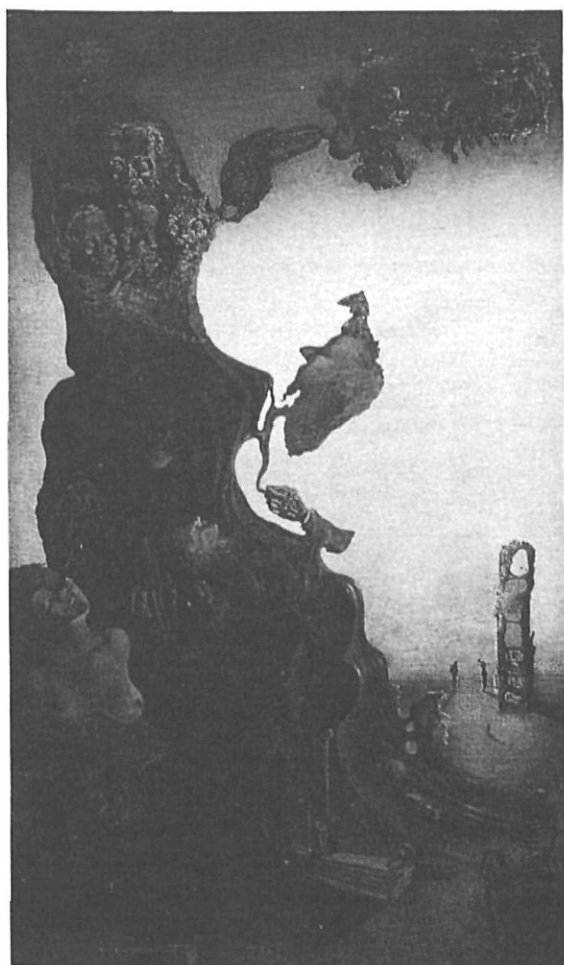
A partir d'aquesta realitat inicial i definidora de la situació, podem fer totes les consideracions que vulguem. Però sense oblidar mai quina va ser la intenció de l'artista i aquesta es manifesta, només, en el seu testament, on no es parla de si alguna peça ha de romandre en un o altre lloc.

En síntesi, el repartiment del llegat és aquest: 56 obres, considerades pels experts les més representatives o almenys dels millors moments creatius de Dalí, es quedaran a Madrid. 134 obres, de tècniques diferents, de moment, resten a Catalunya. En quin lloc del nostre país? No queda clar. Ja s'ha dit que en el futur Museu d'Art

«El gran masturbador»
—a sota—
i «L'home invisible»
—a la dreta—.

Contemporani de Catalunya s'exhibiran una quinzena d'obres dalinianes, amb caràcter rotatori. La Fundació de Figueres guardarà, almenys temporalment, la documentació que podria ser la base del futur

Centre d'Estudis Dalinianes. Al costat d'aquesta part documental la Fundació conservarà, naturalment, els seus fons propis, aquelles peces que són de la seva propietat, que no són moltes, tot s'ha de dir, i aquelles que es puguin adquirir, com els nou dibuixos que el dia següent a la signatura que comentem, va entregar l'empresa Focsa.

«Monument imperial a la dona-nena»

Queda pendent, en el moment d'escriure aquestes ratlles, el destí definitiu de la casa de Port Lligat i el castell de Púbol. El primer d'aquests edificis està notablement malmès, i ambdós es troben en procés de deteriorament, només pel fet del seu tancament i abandonó. És un tema que cal resoldre com més aviat millor; per poder oferir l'atractiu turístic d'una «Ruta Dalí» per les terres de Girona.

Tornem al repartiment del llegat. Per l'alcalde de Figueres, Marià Lorca, «hem millorat i Figueres no hi ha sortit perdent com diuen alguns». El grup municipal d'ERC no deia pas el mateix i considera que l'acord «perjudica els interessos de la ciutat». El conseller deia que «és lògic que hi hagi nivells de negociació que no ens deixin satisfets totalment, amb aspectes amargs» i el ministre afegia: «No volem que unes obres només les puguin veure els uns, i els altres només la resta». Però l'opinió generalitzada entre els figuerencs, entre la ciutadania,

és que les obres que marxin de Figueres ja no hi tornaran, encara que ho puguin fer puntualment o episòdicament. Pensem que si no és una espoliació s'hi assembla molt.

Adéu, per sempre a «El gran masturbador», «L'home invisible» i «Monument imperial a la dona-nena».

J. VÍCTOR GAY

El ministre de Cultura del Govern central, Jordi Solé Tura, durant la seva estada al Teatre-Museu Dalí.

